

בש"פ 9024/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 9024/15

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה עשירית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"ה בטבת התשע"ו (6.1.2016)

בשם המבקשת: עו"ד הילה גורני
בשם המשיב: עו"ד טלי תמרין

החלטה

בקשה עשירית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, בגדרה מבוקש להאריך את מעצרו של המשיב בתשעים ימים, החל מיום 14.1.2016 או עד למתן פסק בתפ"ח 23362-03-13 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם (בטעות בבקשה נרשם כי מבוקשת הארכה מיום **14.1.2015**).

1. עובדות המקרה פורטו בהרחבה בהחלטות קודמות שניתנו בקשר עם הארכת מעצרו של המשיב (ראו: בש"פ 8173/13) ועל כן נחזור על הדברים בתמצית. נגד המשיב הוגש ביום 12.3.2013 כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות מין חמורות במשפחה ובידי אחראי על חסר ישע; הדחה בחקירה; תקיפה בנסיבות מחמירות; תקיפת קטין ואיומים. כעולה מכתב האישום, המשיב ביצע עבירות מין חמורות בבתו, ילדת 1996, עת הייתה בגילאים 12-15. כמו כן, נהג המשיב לנקוט באלימות ולאיים על בתו ועל אחיה.
2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו. בדיון מיום 10.4.2013 הסכימה באת-כוח המשיב לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, אך ביקשה כי בית המשפט יורה על הגשת תסקיר מעצר. בתסקיר המעצר שנערך בהוראת בית משפט קמא נקבע, כי קיים סיכון להישנותה של התנהגות עוברת חוק, וכי חלופות המעצר שהוצעו אינן הולמות, מאחר שהמפקחים שהוצעו אינם פנויים לעמוד במשימת ההשגחה לאורך זמן. על כן, שירות המבחן לא המליץ על שחרור המשיב. ביום 11.9.2013 הורה בית משפט קמא על מעצר המשיב עד תום ההליכים נגדו.
3. תשע החלטות קודמות בדבר הארכת מעצרו של המשיב ניתנו על-ידי בית משפט זה, חלקן בהסכמת המשיב (בש"פ 8173/13 מיום 5.12.2013; בש"פ 1450/14 מיום 6.4.2014; בש"פ 3482/14 מיום 27.5.2014; בש"פ 5218/14 מיום 28.7.2014; בש"פ 6597/14 מיום 22.10.2014; בש"פ 123/15 מיום 13.1.2015; בש"פ 2401/15 מיום 20.4.2015; בש"פ 4799/15 מיום 2.8.2015; ובש"פ 6599/15 מיום 15.10.2015). בהחלטה התשיעית על הארכת המעצר, בש"פ 6599/15 הנ"ל מיום 15.10.2015, ציין השופט נ' סולברג, כי קבועה ישיבת הוכחות נוספת בבית המשפט המחוזי ליום 21.10.2015, והביע את תקוותו שבכך תסתיים פרשת ההגנה והתיק יגיע לסיכומים. יחד עם זאת, נקבע כי אם לא תסתיים שמיעת ההוכחות עד ליום 16.12.2015, יכין שירות המבחן תסקיר משלים ובו תיבחן אפשרות שחרורו של המשיב לחלופת מעצר.
4. אשר להתקדמות בתיק העיקרי – פרשת ההגנה החלה עוד ביוני 2014, כאשר עד כה העידו כעשרים עדי הגנה, לרבות המשיב. ישיבת הוכחות שנקבעה ליום 21.10.2015 נדחתה לבקשת באת-כוח המשיב, ונדחתה שוב ביום 27.10.2015. בהחלטה מאותו היום קבע בית המשפט את המשך הדיון לגמר ראיות ליום 17.12.2015 והבהיר, כי על באת-כוח המשיב לזמן את כל עדיה שטרם העידו לישיבה זו. ביום 3.12.2015 התקיים דיון במסגרתו הורה בית המשפט לבאת-כוח המשיב להעביר לעיונו חומרי חקירה רלבנטיים וחוות דעת שברצונה להגיש. ביום 14.12.2015 התקיים דיון שבמסגרתו הובהר כי חוות הדעת שההגנה מתכוונת להגיש לא יושלמו לפני יום 21.1.2016. נוכח האמור, נדחה מועד הדיון לגמר הראיות ליום 18.2.2016. למרבה הצער, מדברי באת כוח המשיב בדיון בבקשה דנא ניתן היה להבין שספק אם במועד הנ"ל אכן תסתיים שמיעת ההוכחות.
5. המבקשת טוענת בבקשת הארכת המעצר, כי יש להאריך את מעצרו של המשיב בשל מסוכנותו לציבור. אשר להתקדמות ההליך, נטען כי התיק מצוי לקראת סיום פרשת ההגנה, וכי התמשכות ההליכים נובעת מאופן התנהלות ההגנה ומהדחיות הרבות שהתבקשו על-ידיה. בדיון בבקשה ציינה באת כוח המבקשת כי מדובר במקרה חריג ביותר, בגדרו נמשכת פרשת ההגנה מזה כשנה וחצי כאשר ההגנה "גוררת רגליים". בתוך כך נטען כי ההגנה אינה מגישה חוות דעת מומחים שעל הכוונה להגישן היא חוזרת ומודיעה. נטען כי בהתחשב במסוכנות המשיב, כפי שעמד עליה בית משפט זה בהחלטותיו הקודמות, אין לפגוע באינטרס הציבורי ובאינטרס להגן על המתלוננת, כאשר זה הוא הילוכה של ההגנה. בנוסף נטען, כי ממילא לא הוצעו על-ידי המשיב חלופות ראיות למעצרו, במיוחד בהתחשב בכך כי שירות המבחן עמד על הצורך שהחלופה, ככל שיוחלט עליה, תהיה הדוקה במיוחד בהתחשב במאפייני

הפרשה והמשיב.

6. בתסקיר המשלים אשר הוכן בהתאם להחלטתו הנ"ל של השופט סולברג, מציין שירות המבחן כי חלופת המעצר שהציע המשיב היא בביתו של חבר בבאר-שבע, וכי הובהר לבאת-כוח המשיב כי לא ניתן להמליץ על חלופה זו מאחר שבחלופה שוהים ילדיו הקטינים של החבר. שירות המבחן מוסיף, כי עד מועד הגשת התסקיר המשלים לא הוצגה חלופה אחרת לבדיקתם.

7. מטעם המשיב נטען ארוכות כי מדובר בתיק יוצא דופן מבחינת אישיותה של המתלוננת, הסובלת מבעיות רפואיות שונות שההגנה מעוניינת להוכיחן, ובהן הפרעה נפשית על רקע פגם אורגני מולד, המסבירות את תלונות השווא שהגישה נגד המשיב. הצורך להוכיח טענה זו מחייב הגשת חוות דעת אחדות. לטענת הסניגורית, העיכוב בהכנת חוות הדעת מטעמה נעוץ בהתנהלות המשיבה אשר העבירה לידי ההגנה חומר רפואי רק במהלך שנת 2015. אגב, לכך ענתה באת כוח המשיבה, כי הבקשה לקבלת החומר הוגשה באיחור ניכר.

לטענת המשיב, בהתחשב בכך שעלה לישראל כשנתיים לפני מעצרו, הוא מתקשה להציע חלופות למעצרו, ויש להתחשב במצב מיוחד זה. עוד נטען (אף כי לא עלה בידי לעמוד על הקשר בין הטענה לבין הסוגיה הנדונה בגדר הבקשה דנא), כי המתלוננת מוחזקת בניגוד לרצונה באשפוז כפוי (נאמר שהיא "נכלאה על-ידי הפרקליטות"), וכי הפרקליטה המטפלת בתיק "הכניסה" לפיה של המתלוננת את הגרסה אותה מסרה בעדותה הראשית. לעניין זה אציין כבר עתה, כי אין ההליך דנא אכסניה להעלאת טענות בעניין משקל הראיות וחוזקן.

8. אכן, בפניי מקרה חריג, הן מבחינת תקופת המעצר הממושכת והן מבחינת הסיבה להתמשכותה יוצאת הדופן. עיון בתיק בית המשפט המחוזי מעלה, כי הדיונים נדחים שוב ושוב לבקשת ההגנה. בית המשפט המחוזי נוהג באורך רוח ותוך התחשבות באילוצי באת כוח המשיב ובבקשות השונות המועלות על ידי ההגנה. בית משפט זה עמד על כך גם בעבר (בש"פ 4799/15 מיום 20.7.2015), בצינו כי זכותו של המשיב לנהל את הגנתו כהבנתו. עם זאת, לדרכה של ההגנה עלול להיות מחיר כאשר עסקינן בסוגיית המעצר, מה גם שלא שוכנעתי כי היה הכרח לנהל פרשת הגנה במשך כשנה וחצי. מאידך גיסא, יש להניח שבית המשפט המחוזי נענה לבקשות ההגנה כיוון שהוא סבור שראוי לעשות כן כדי לא לקפח את הגנת המשיב, ועל כן חובה על בית משפט זה לשקול האם יש מקום להארכה נוספת של המעצר, במיוחד נוכח תקופת המעצר הממושכת. ואכן, בהקשר זה כבר הביע השופט סולברג, בהחלטתו בבש"פ 6599/15 (מיום 15.10.2015), תחילתה של נכונות לשקול שחרור בתנאים, כאשר הורה לשירות המבחן להכין תסקיר משלים שיוגש במקביל לבקשה דנא. אלא שבתסקיר זה נאמר כי החלופה שהוצעה על ידי המשיב אינה ראויה מעיקרא, שכן במקום שוהים גם ילדים.

הנה כי כן, בהעדר חלופה ראויה ונוכח החומרה המופלגת של המעשים המיוחסים למשיב, כמו גם מצבה המורכב של המתלוננת, איני רואה דרך שלא לקבל את הבקשה, על אף חריגותה. אין מקום במקרה זה להגמיש את הדרישות לגבי חלופה הדוקה ומפוקחת היטב של חלופת המעצר נוכח תקופת המעצר החריגה, שכן בכך ייפגע אינטרס ציבורי חשוב, מה גם שהמשיב תרם להתמשכות ההליך. ככל שיעלה בידי המשיב להציע חלופה נוספת, יוכן תסקיר משלים וניתן יהיה לדון בה בגדר בקשה לעיון מחדש שתוגש לבית משפט קמא.

לסיכום: אני מאריך את מעצרו של המשיב בתשעים ימים, החל מיום 14.1.2016 או עד למתן פסק בתפ"ח 23362-03-13 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ה בטבת התשע"ו (6.1.2016).

ש ו פ ט